

**АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ВИРОГЛАВОТО ЗАЙЧЕ
УЗБЕКСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Имало едно зайче. То се наричало Белочелото, защото имало белег на челото си, но всички му викали Вироглавеца, тъй като било много упорито зайче. Никого за нищо не слушало и всичко вършело на своя глава. Но ще ви разкажа какво му се е случило.

Старият заек — бащата — купил за своето синче една кротка магаричка с малко магаренце. Малкият Вироглавец много обичал да язди магаричката. Веднъж той се метнал върху своята кротка магаричка и тръгнал на гости у лелини си. Пътят му минавал през Бодливите трънаци. Най-напред го срещнали неговите братчета — зайчетата. Те всички се развикали:

— Къде си тръгнал Вироглавецо, с магаричката? Бодливите трънаци са много опасно място. Там никой не може да мине без другар!

Вироглавото зайче само размахало лапичката си и пришпорило магаричката — да върви по-бързо. Малкото магаренце тропкало подир майка си и люшкало звънчето на шията си, за да се чува по-силно. Вироглавото зайче от време на време бодяло с остена си магаричката да тича по-бързо.

Нашите пътници навлезли в Бодливите трънаци, където живеели три лисици: старият лисугер, майката лисица и мъничкото лисиче. Щом чуло звънчето на магаренцето, мъничкото лисиче наострило уши и заговорило:

— Пристига Вироглавеца, яхнал магаричката си, подир него се мотае мъничкото магаренце — аз чувам звънчето му!

— Ние трябва да му дадем да разбере! Кой му е позволил да минава през нашите Бодливи трънаци? Аз ще му открадна магаричката! — заканила се майката Лисана.

— Аз да не съм лисугер, ако не му открадна малкото магаренце! — извикал лисугерът.

— Аз пък ще му съблека дрешката! — изврецяло лисичето.

А Вироглавеца нищичко не подозирал. Сигнал до средата на Бодливите трънаци. Минало пладне и слънцето започнало да слиза надолу. Магаренцето се озорило и клюмнало с главица. Изостанало назад. За да не го изгуби, Вироглавеца захванал да си върти главата и да го зове: „Насам, насам!“ Далечно отзад се обаждало звънчето, сякаш отвръщало: „Ида, ида!“ Вироглавото зайче си рекло: „Щом чувам гласа

на звънчето, магаренцето тича подире ми. Защо ми трябва да си въртя шията напразно!“ — И вече не се обръщало назад.

А хитрата Лисана тъкмо туй чакала. Приближила се тя крадешком, отвързала от шията на магаренцето звънчето и го вързала за опашката на магаричката. А магаренцето Лисана хванала за ухото и го отмъкнала в гъсталака.

Вироглавото зайче яхало и чувало подире си малкото звънне. Значи, думало си то, всичко е наред. Магаренцето е настигнало майка си и тропка подир нея!

Тъкмо когато магаричката и Вироглавеца сигнали завоя на пътя, пред тях изскочила лисицата и извикала:

— Хей, зайче, къде си тръгнало самичко в тази гора?

Зайчето се стреснало и си помислило: „Ами ако тази лисица ми е отмъкнала магаренцето?“

Огледало се насам-нататък и никъде не видяло магаренцето. Тогава вироглавото зайче викнало да плаче:

— Отиде ми магаренцето! Къде си, мое мило магаренце?

А лисицата завъртяла опашката си и му заговорила с престорен глас:

— Не плачи, миличко! Твоето магаренце остана на завоя и не знае накъде да върви. Скочи долу и тичай да го доведеш!

Зарадвало се зайчето и се втурнало назад да търси магаренцето си, а в туй време Кума-лиса се метнала на магаричката и препуснала през трънаците.

Стигнал Вироглавеца до завоя и що да види! Никакво магаренце няма! Върнал се назад, но и магаричката му изчезнала. Изплашил се Вироглавеца и си рекъл: „Тука могат да откраднат и самия мене! Бягайте, крака, да бягаме!“

И хукнал. Стигнал до брега на реката и спрял за малко да сръбне водица. Надясно от себе си видял едно мъничко лисиче — трепери цялото и плаче.

— Ти защо плачеш? — попитал го Вироглавеца.

— Как да не плача — отвърнало лисичето, — когато ми се случи голяма беда! Моята майка ми даде една златна паричка и ме изпрати да ида на пазар, но аз изтървах паричката и тя падна в реката. Като се върна, мама ще ме пребие!

И лисичето ревнало още по-силно. Станало жално на зайчето за лисичето и захванало да го утешава:

— Недей плака, защото плачът не помага!

Лисичето избърсало сълзите си и попитало зайчето:

— Можеш ли да плуваш?

— Мога — отвърнало зайчето.

— Тогава влез в реката и ми намери златната паричка. Ако ми я изкараш, аз ще ти дам десет сребърни парички срещу златната. Искаш ли?

„Десет сребърни парички — помислило зайчето, — за тях аз мога да си купя друга магаричка и едно малко магаренце!“

— Ще ти намеря златната паричка! — извикало то и бързо започнало да си съблича дрешката. Цамбурнало в реката и се спуснало да търси златната паричка.

А хитрото зайче се усмихнало до ушите:

— Накарах вироглавото да се съблече голо! — и като грабнало дрехата от тревата, побягнало.

Вироглавеца търсил, търсил златната паричка по дъното, но не можал да я намери и излязъл от водата. Озърнал се: на брега нямало следа нито от лисичето, нито от дрехата му. Затреперал от студ и мокър се втурнал вкъщи.

След като му откраднали магаричката, магаренцето и дрешката, вироглавото зайче слушало само полезните съвети и в Бодливите трънаци заешките му крачета никога не стъпвали.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.